

MENDİLİM
SENDE KALSIN

Hikâyeler

Şerif Aydemir

ÖTÜKEN

ŞERİF AYDEMİR; 1950 yılında Kemaliye’de doğdu. İlk öğrenimini memleketi olan Elazığ-Ağın’da, liseyi Malatya’da tamamladı. Adalet Meslek Yüksek Okulu’nu bitirdi.

Türk Edebiyatı, Yeni Asya, Sur, Sanat Âlemi, Bizim Külliye, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ağın Haber Gazetesi, Harput Çırası’nda yazıları ve şiirleri yayımlandı.

Yazarın, *Ruhuma Saplanan Şehir ve Yazık Olmuş Yârsız Ömrü Geçene*, adlı kitapları Ağın Haber Yayınları arasından çıktı.

Türk Edebiyatı Vakfı, İLESAM ve TYB (Türkiye Yazarlar Birliği) üyesi olan Şerif AYDEMİR, ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği)’nin kurucuları arasında yer aldı.

İÇİNDEKİLER

Sekiz Sütuna Bir Zarf / 9

•

Kırçıl Palto / 19

•

İki Saçak Güvercini / 59

•

Mendilim Sende Kalsın / 87

•

Bizim Pencereleer Yele Karşıdır / 162

Sekiz Sütuna Bir Zarf

EVRAK kayıt servisinde dört kişi çalışıyoruz. Siz, servis dediğime bakmayın, görkemden uzak avuç içi kadar bir odaya sıkış tıkış dolmuşuz hepimiz. Saman kâğıttan yaprakları olan çizgili kalın bir defterin başındayız işte... Yer bulunamadığı için mi, yoksa yaptığımız işin dişe dokunur yanı olmadığından mıdır nedir, koridorun son kirişinden artanı suntayla çevirip oda yapmışlar. Unutup da maazallah duvara yaslanmaya kalksak iki saniyede kendimizi sırt üstü dışarıda buluruz. Ana kolonlardan biri de beklenmeyen misafir gibi ortadan içeri dalınca odamızın geometrisi bozulmuş. Hani, belediye otobüslerinde kalabalıktan ayak bile değiştiremediğiniz olur, ayakta dinelen yolculardan kimileri planyaya vurulmamış vücutlarını bir yerlere sığdıramazlar, dirsekleri süngü gibi dolanır ortalıkta... İşte onun gibi masalarımız bir türlü sığmıyor odamıza. Köşeleri sivrilip sivrilip gözümüze batıyor, yan yana, uç uca getiremiyoruz. Yeni bir usül keşfedip üç ayaklı masalar yaparlarsa belki yerleşeceğiz.

Ama bir taburemiz var üç ayaklı. Kapının arkasında dede yâdigârı gibi tutuyoruz. Kışın paltolarımızı, kabanlarımızı ıslak kuru fark etmez onun üstüne fırlatıyoruz şilte gibi. Buruşmaları önemli değil de çoğu defa kaşkollarımız itişip kakışıyor. Allah'tan ki Kızılay'dan dağıtılmışçasına hep aynı renk, aynı kumaştan oldukları için karışıklık sa-

yılmıyor, yani kavga çıkmıyor. Ertesi gün herkes kendi kokusundan tanıyıp malını seçiyor. Yazın öyle bir sıkıntımız olmuyor ama bu defa da odacığımıza günüşiği lütfeden tek kanatlı pencereyi açamıyoruz. Birimizin göğsünü yalayan incecik yel, öbürünün nazlı sırtını bıçak gibi deliyor. Belki de sebebi bu olsa gerek, bizim odada öksürük hiç kesilmez.

Peki şikâyetimiz mi var? Asla! Aksine derin bir şükran hissi içerisindeyiz. Dördümüzün de (acaba üçümüzün mü deseydim) beyninde bekleyen, topaklaşan bir korku var olmaya var ama şükür ki, o korktuğumuz başımıza gelmiyor. Allah korusun! Ya “işe adam değil, adama iş” bulunur da birini daha odamıza gönderirlerse...

Söylemeyi nasıl da unuttum, bizim servisin şefiyim ben. O yüzden masam en dipte. Odadan içeri girince oraya ulaşabilmem uğruna önüme çıkan ne olursa üstünden pire gibi atlayıp zıplayarak geçiyorum. Yıllardır idmanlı olduğumdan kimsenin özel malına ya da kalemine kâğıdına, ne bileyim başka bir eşyasına çarpıp döktüğüm görülmemiştir. Benim masamı diğerlerinden ayıran, belki biraz farklı kılan bir telefon makinesiyle bir de tozlanmış, renkleri uçmuş plastikten çiçeklerin tutunduğu bir vazodur. İşte hepsi o kadar...

Dedim ya, öylesine iç içeyiz ki birbirimizden gizlimiz saklımız kalmıyor. Girişteki Niyazi Bey spor toto oynasa, Fenerbahçe'ye mağlubiyet verdiğini anında fark edip “Olur mu öyle şey canım!” diye homurdanıyoruz. Veya orta masanın gediklişi Serpil Hanım çaktırmadan gazetede ki bulmacayı çözüyorsa, sıra Afrika'da bir nehir sorusuna geldiğinde, etimizi sıkılmışlar gibi hep bir ağızdan:

- Niil, diye bağırıyoruz.

İçimizde bir tek Ahmet Sarıca ekşiye tatlıya karışmaz. Biz yedi iklim dört köşeyi gezer geliriz ama o bir adım öte

gitmez. Sarıya çalan yeleli saçları ikide bir gözlerinin üstüne yığılınca nereyi gözetler, neyi takip eder anlayamayız. Bütün simasına hâkim olan uçukluk bile ara sıra kaybolur hatta esmerleşir, o esmerlik ta kravatının boğumuna kadar cılız kavislerle inen damarlarını gider kapatır. Ancak o zaman anlarız ki söylenenleri onaylamıyor, gönlü bizden yana değil. Başkaldırısı o kadardır. Bize yakınlığı, bizden kaçışı, kendini belli etmesi o kadar... O kadarla yetinir.

Hâlbuki biz birbirimizin her şeyini biliriz. Yediğimiz içtiğimiz bellidir. Oturup kalktığımız, giyinip kuşandığımız, borcumuz alacağımız (alacağımız hiç olmaz), kiramız, veresiyemiz, balkonumuzdaki çiçeğin cinsine kadar... Her neyse işte, akşam kimin evinde ıspanağa yumurta kırıldığı cümleye âşikârdır.

Hangi partiye oy veririz, hangi takımı destekleriz, hangi rengin şavkı gözümüzü alır, hangi türkü gönlümüzü kararır, tastamam bellidir. İçimiz odamızın içidir. Orda ne varsa hepsi o...

Mızımızlanan inat eşlerimiz, hâlden anlamayan tutumsuz çocuklarımız, kıskanç ve hatta dedikoducu akrabalarımız her mevsim, her gün, belki her saat odamızın içindedirler. Bâzen küçük haşereler gibi vızıldaya vızıldaya silik duvarlarımıza konup göçerler. Masalarımızın, oturaklarımızın kenarlarına buruşuk buruşuk abanırlar. Bâzen de gelip göz hizamızda dikilir öylece beklerler, birbirimizi seçmemizi engellerler. Onca emeğimizin mahsulü; göz kırpmalarımız, kaş oynatmalarımız, dudak bükmelerimiz, nice tiyatro ustalarına taş yedirecek burun çekmelerimiz güme gider.

Biz her şeyi biliriz. Her işin hakkını veririz, târifini yapar yolunu yordamını çizeriz. Dünyada olup biteni; ülkemizin sosyal, siyasal ve de ekonomik gidişatını; şehrimizin

gün be gün çoğalan sorunlarını; iş yerimizdeki haksızlıkları, vefasızlıkları... Evreni üç gün bize bıraksalar; ne yıldız kayar ne güneş tutulur ne de âfet yağar başımıza... Hele ki savaş diye bir kavram kalmaz yeryüzünde. Zaten şu enflasyonu kim azdırıyor, kişnesin diye önüne kim yem atıyor bize sorsunlar. Trafik keşmekeşi de, terör de, kap-kaç da bir el atmamıza bakar...

Üç gün çok fazla, çok... Çobanın havaya attığı asası yere düşünceye kadar padişahlık versinler yapacağımızı biliyoruz. Bursa'nın kestanelerini hayrat etmek kimsenin aklına gelmiyor. Hâlbuki o takdirde kurt kuzuyla yayılır, dünya gül gülistanlık olur vesselâm... Şu dünya dedikleri çok mu büyük sanki? Karpuz çekirdeği kadar ya var ya yok. Onu biz iğde çubuğuyla üç günde güz çifti gibi süreriz. Hatta tersini yüzüne çeviririz de görenin gözleri kamaşır, aklına da bi hâller olur...

Güler misin, ağlar mısın? Bizim servisin “verimi düşük”müş. Geçenlerde müdür söylemiş. Dua etsin ki sendikaya bağlı değiliz, yoksa görürdü gününü. Serpil Hanım cevap yetiştirmekte hiç gecikmedi, ne de güzel söyledi:

- Biz küçük işlerin adamı değiliz, dedi.

Gene dua etsin ki; nezleydim de, burnum şıp şıp akıyor diye lâfa ben karışmadım. Yoksa söz nereden gelirse gelsin, mahiyeti ne olursa olsun, onu ben alır eski ipek yolu üzerinden Hindistan'a taşıyım evelallah. Yavuz'un Sina Çölü'nü geçtiği gibi geçer giderim. Hem de sarı ışıkta hazırlanıp, yeşilde yürümek kaydıyla...

Söylenmesi ayıp, meziyetli adamımdır.

Kurban Bayramlarında çok gördüm; sekiz kişi, kurbanlık bir sarı öküzü; sekiz yular, sekiz satır, sekiz odun eşliğinde yolun bu tarafından karşı tarafa geçiremiyorlar. Üstelik vatan hainiymiş gibi başına vura vura... Onları

gördükçe; nasıl kabiliyetli, nasıl yiğitbaşı, nasıl donanımlı adam olduğumu fark ediyor, şiştikçe şişiyorum. Bir sarı öküz nedir kardeşim! Versinler emrime “Altıncı Filo”yu, zâyiatsız Ümit Burnu’ndan öteye bırakıp döneyim.

Allah için doğruya doğru; Niyazi Bey de hani oturaklı, biçimli adamdır. Moritanya’dan Sibiryaya Yaylası’na, Ural Dağları’ndan Viktorya Gölü’ne kadar dünya ahvali üzerine söyleyeceği çok sözü var ve söylüyor da...

Efendim, bir ekonomi dergisinde buyrulmuş ki:

“Etrafımızdaki 8 komşu ülkenin toplam ithalatı 200 milyar dolar... Ama biz 8 komşuya toplam 2,5 milyar dolar ihracat yapıyoruz... Onlara asıl malı satanlar Fransızlar, Almanlar... Oysa bizim satmamız lâzım...”

Yediği içtiği anasının ak sütü gibi helâl olsun Niyazi Bey’e... O derin, sessiz ve kılı kırk yaran tefekkürüyle konuyu çarçabuk iki ehemmiyetli sebebe bağlayıp çıktı işin içinden:

“- Sultanahmet’te başıboş bırakılan ayıcılar var ya, o ayıcılar... Yok kocakarılar nasıl hamur yoğururlarmış, yok tamirciler eski ayakkabılara nasıl pençe çakarlarmış? Bunlardan turistlere ne canım? İmajımız bozuluyor, bizi sevmiyorlar. Bir de Darphane’nin işgüzarlığı... Kalitesiz, paçavra gibi kâğıttan para basarsan sonu böyle olur işte... Paramız cebimizde iki günden fazla dik duramıyor. Borçlarımızı kapattıktan sonra artan olursa bakkal manav arasında el bezine dönüyor. Yapış yapış... Bu parayla elin gâvuru seninle alış-veriş yapar mı?”

Hangi gündü hatırımdan çıktı... Başka servisten biri, ocağa kahve sürer gibi getirdi gazeteyi Niyazi Bey’in önüne sürdü. Sonra da tek lâf etmeden çekip gitti. Acaba hangi haberi gözüne tutmak istiyordu? Biz de yardımcı olduk, aradık taradık, orta sayfanın ta dibinde yakaladık vallahi:

“Türkiye bir yılda elektrik üretmek için doğalgaza 8 milyar dolar para ödüyor. Hâlbuki sadece Çoruh Nehri üzerine 8 baraj kursak, bu para cebimizde kalacak. Böyle bir imkân hangi ülkeye nasip olur? Gürül gürül akan nehirler varken termik santrallerle elektrik üretmek, nimete çıkını dönmektir.”

Niyazi Bey’in hiddetini görecektiniz! Aydın efesi gibi hop oturup hop kalktı mesai bitinceye kadar. Üç defa kravatını söküp bağladı. Art arda içtiği neskafe kesmedi, hiddeti yumuşamadı bir türlü. Kılları dökülmüş delik delik bir fırçayı andıran lekeli başını tırnaklayıp durdu uzun süre. Her hiddetlenişinde gözlerinin önünden kayıp kemirli burnuna düşen kalın mercekli gözlüğü yedi yiyeceğini. Hırsını ondan çıkardı hep. Homurdandıkça, ceketinin iliklerini zorlayan göbeğine inat yayvan çenesi, çil dudakları titredi de titredi:

- Azizim! Bu akıl kârı mıdır şimdi? Elindeki hazır liraları kömür cürufu gibi götürüp Çoruh’a dökceksin... Şuna bak şuna sen! Acelen ne? Nasıl olsa bir gün barajları yapar çatarsın. Çoruh, Artvin’in vadilerinde nazlı nazlı akıp duruyor işte. Ne yani; Çoruh IMF mi ki kızsın da “Suyumu vermem.” desin? Yahut pılsını pırtısını toplayıp vatan haini gibi başka ülkeye kaçsın... Hortumcu mu o? Ne sanıyorsunuz Çoruh’u? Akıyor işte akacağı kadar.

Gazetelere, magazin dergilerine, televizyonlara Serpil Hanım da çok içerliyor.

Haksız mı, hangi biriyle uğraşsın kadın?

Bunca ilmine irfanına, bunca görgüsüne rağmen bulmacaları tam tekmil çözemiyor. Arı duru şeyler sormuyorlar ki...

Dizileri uygunsuz saatlere atmaları mı dersin, sülün gibi ince belli kızları manken diye zırt vırt ekranlara getire-

rek balık etinden azıcık taşırımış Serpil Hanımları kıskandırmaları, yürek çatlatmaları mı dersin, dizideki Aliye'ye bir an olsun gün güneş göstermedikleri mi dersin... Yoksa avşar kızının lila renkli tişörtünden zoraki moda yaratıldığına mı yanarsın?

En iyisi Serpil Hanım'a bu mevzuları hiç açmayın, akşam olur, döner bir daha akşam olur.

Benim, Niyazi Bey'in, Serpil Hanım'ın ortak yanlarımız da var elbette. Aklın yolu birdir demişler, boşuna mı demişler?

Meselâ, üçümüz de insan sarrafıyız. İğnenin yıldızından Hindistan'ı seyrederek, Çin'i-Maçin'i de dolandırır geliriz. Yeter ki bir adama alıcı gözle bakalım, gerisini sormayın, biz tane tane anlatırız. "İnsan kısım kısım, yer damar damar"muş, öyle mi? Olsun! Kimin mide suyunda çakır nohut gezinir; kimin yüzü melek içi şeytandır; fitne fücurla kim kol koladır; EMAR makinesinden kaçır, bizim gözümüzden kaçmaz.

İşte şu et yemez ot çiğnemez hımbılın ne mal olduğunu biliyoruz. Ahmet Sarıca'nın... Nice haltlar karıştırdığını güya bizden saklıyor. İki adım, en fazla üç adımda enseindeyiz. Kaçabilir mi? Sarılık geçiriyor gibi ikide bir niye benzi açılıyor, sonra durup dururken boyun damarları esmerleşiyor? Yüzünde kaç kırık çizgi var kendini ele veren, görmüyor muyuz?

Kolay kolay tahminimde yanılmam, bana kalırsa bu adam tarikatçı... Bulanık gözlerinde bir ikircik geziniyor, gün boyu dur durak bildiği yok. Dudakları kıpır kıpır... Neyi sayıklıyor, neyi hatmediyor, ahdim var bulacağım! Kesik kesik öksürükleri hep sahte, viziteye çıkmak için bahane... Hele ay buluttan bir çıksın; kim şeyh, kim mürid anlarız.

Niyazi Bey, benim gibi dolambaçlı yollara girmiyor. Onun aynasına yansıyan gölgelerin adı sanı belli:

- Tarikatçılığına kesin diyemem, ama uyuşturucu kuryesi olduğu kuşku kaldırmaz.

İnandım vallâhi! Hafta sürmüyor ki, postacı mektup yetiştiriyor adama. Aynı kirli zarf, aynı yazı, aynı gönderici... Takip ediyoruz, koşup koşup tuvalette okuyor şiş gözlerle. Niyazi Bey bir kere denk getirip göz atmış öylesine, mektuba benzer yanı yokmuş. Üç beş satır eğilmiş bükülmüş kanca gibi yazılar, onlar hep şifreymiş.

İlâhi Serpil Hanım! Hangi hadiseye keskin bıçakla yaklaşmıyor ki?

- Bu Ahmet Sarıca var ya, kız kaçırmış billahi! Dikkat edin, ne zaman viziteye çıksa ardından biri gelip soruyor. Demek şüpheleniyor, onlar gelmeden toz oluyor.

Her neyse, her ne cehennem dibiye... Ama öyle ama böyle, bu adamın eli ayağı temiz değil işte... Olmaz ya; hadi ben yanıldım, benim çarşı pazarım dağınık, mütefekkir Niyazi Bey'le gül gibi Serpil Hanım da mı yani?

Bizim serviste günler ne tez akıp gidiyor? Saymaya kalksan, ardına düşsen yetişemezsin.

Bu haftayı da tez tükettik. Çarşamba milli maç vardı, ertesi gün meteoroloji "kar geliyor" diye anons edince, öğle yemeğini atıştırıp erken çıktık. Derken, cumayı çatıdan düşen martı yavrusu gibi önümüzde bulduk.

Ahmet Sarıca hastaneye gitmişti gene. Âdeti değildi, geri dönmezdi, ama bugün geri geldi nedense... Yüzü yumuşamış, pelte pelte olmuştu. Ceryana tutmuşlar sandık. Çünkü toprak sarısı yanakları seğiriyordu. Dudağındaki kıpırtılar nasıl ritmik, nasıl saniyeler içinde üst üste biniyordu.

Şeyhi icazet vermedi mi acaba? Polis iz sürüp ulaşmış olamaz mı? Kız tarafı geldi yakaladı belki de, vurup öldürecekler...

Ahmet Sarıca ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp önümüze bıraktı. Zarfı tutan elleri titriyordu. Titremesine mani olmak istiyordu ama gücünün yetmediği belliydi. Soyunsa belki bütün vücudunun sendelediğini izleyebildik. Servise geleli neredeyse bir yıl olacaktı. Bu güne kadar başını kaldırıp bize bakmayan, bakamayan adam, gözleriyle odanın içinde seke seke gezindi bir müddet. Sanki duvarlarla, masalarla, an be an hısımlık kurduğu eşyalarla ve bilhassa üç ayaklı tabureyle vedalaşıyordu. Sanki bana öyle geldi, masamdaki vazoya kükürt gibi toz bakışlarıyla “Allahaismarladık” dedi. Sonra sesi ulaştı bize, tırtılın yürümesi gibi. Küflü borudan gelen su gibi kirli, boğuk, zoraki bir ses:

- Arkadaşlar ben gidiyorum. Daha dönemem herhalde. Ben hakkımı helâl ettim, ne olur siz de helâl edin!

Demek kapıda polisler bekliyor, ellerine kelepçe vuracaklar!

Aynı ses bu defa nemlenmişti, çatıdan düşen martının yarası gibi kan sızıyordu:

- Tahlillerim iyi çıkmadı. Ciğerlerimi kist kaplamış. Ciğerlerim tükenmiş, geç kalmışım... Çok geç...

Niyazi Bey, ben, Serpil Hanım donup kaldık.

Ahmet Sarıca bizi öylece bırakarak çekip gitti.

Aylır ayılmaz arkasından seğirttim, yakalayamadım. Yetişebilseydim diyecektim, mutlaka söylemek azmindeydim:

- Biz var ya, biz...

Ahmet Sarıca gitti.

O öksürüklü ciğerlerini yakıp kavuran kistlerle boğuşmaya, pençeleşmeye gitti. Bizim niyetimizdeki, zihnimizdeki, kauçuk damlayan amelimizdeki kistleri bize bırakarak. Bir de zarf bırakarak... O zarfı açmaya korktuk, tıpkı içimizdeki zarfları açmaya korktuğumuz gibi.

Ahmet Sarıca'nın bize bıraktığı zarf, gözlerimizin önünde büyüyen, büyüdükçe de kıvılcımlanan bir ateş topuna benziyordu. Elimizi yakar diye sakınıyorduk herhalde. Tutarsak elimizde eriyip yüreğimize akar diye, yüreğimizi doldurur diye...

İçinde ne bırakmıştı bize? Zikrini mi? Aylardır kuryeliğini yaptığı esrar poşetini mi? Yoksa; yoksa köyünden söküp uzaklara getirdiği, illet düşmüş canına duvaksız gelin aldığı o mahcup kızın çeyizini mi?

Kim cüret etti, kimin aklına ziyan bulaştı, hangimizin yüreği el verdi de açıp bakabildik?

Örselenmiş bir kâğıtta hepsi hepsi üç beş satır yazı. Kendisine gelen mektuplardaki yazıların aynısı. Kancalı, ıslak, titrek... Ama bu defa şifresiz...

*“İnsanlar vardır
Birbirinden uzak
Yâd ellerde...*

*İnsanlar vardır
Birbirinden uzak
Aynı evlerde...*

*Her gönülde bir hasret
Hepsi kendi derdinde.”**

* Hikmet S.Omay

Kırçıl Palto

“Hepimiz Gogol’ün Palto’sundan çıktık.”

Dostoyevski

İSTANBUL’da dört değil iki mevsim var. Biri kısa mevsim, diğerini sözün gelişine göre hemen anlamışsınızdır, uzun mevsim... Yani üç ay kış olmayan mevsim, dokuz ay da yaz olmayan, eder bir yıl. O üç aya neden kış olmayan mevsim dedim de yaz demedim? Çünkü yaz değil. Bildiğimiz yaz başka olur ellerin yaşadığı memleketlerde.

Ellerin yaşadığı memleketlerde yaz nasıl olur?

Nisan bitip öküz soğuğu arkaya düştü mü, insanlar üzerlerinde ne varsa atarlar deri değiştirir gibi. Paltolar, ceketler, potinler, yünlüler, uzun kollular fırlatılır öteye beriye. Daha hiç soğuk güne erişilmez sanılır. Sonra efendim; dallar tomurcuğa biner, gökyüzünün zehri dağılır, toprağın buğusu heyecanlandırmaya başlar insanı, kudurtur. Derken börtü böcek havalanır, sular bir o yana bir bu yana saçlarını taramaya koyulur dereler arklar boyu.

Leylekler çıkar gelir eski zaman yolcuları gibi. İnsanların uzanamayacağı en tepelere otururlar. Kiler dolusu malzemeyi, bir fukara evini yapacak kadar çeri çöpü ince gagalarında nasıl taşırlar akıl sır ermez. Onlar yedi ülke öteden

gelip bu iklimlere kilim serdikçe, kendi hayatları mı uzar, yoksa insanoğlunun ömrü üstüne ömür mü taşırılar bilen olmaz.

Ellerin yaşadığı memleketlere ilkyaz gelince dağı taşı çiçek bürür. Hem de renksiz, kokusuz, ışısız değildir çiçekler. Hele cansız hiç değildirler. Oralarda “yapma çiçek” gibi bir lâf etseniz; arılar, kelebekler, tırtullar ayaklarının altı kaşınıyormuş gibi katıla katıla gülerler. Ağlaya ağlaya gülerler...

Gülerler, çünkü oralarda bir uçtan bir uca, tâze gelincikler kırmızı şaldan dikilmiş pelerinlerini dalgalandırır, gökten inen huzmeleri kollarına takıp kıl gibi ince rüzgârların önünde horon teperler, halay çekerler, “aman da efem” oynarlar.

Oralarda; nane, nevrüz, kekik, kardelen, çiğdem mavi göğün altı ile esmer toprağın üstünde yağmur damlası gibi ıpslak durur, bayram çocukları gibi rengârenk ışıldarlar. Kokularını üst üste çekemezsiniz; burnunuzun direği yumuşar, kıkırdağı erir, sarhoş olur, baygın olur, kolunuz kanadınız kalkmaz olur.

Oralarda bozkırın göğsüne çimen bağdaş kurup oturduğunda bir koyun çingırağından dökülen sesle, zayıf bir çobanın kavalından akan lirik nağme yürek zarınızı aynı anda deler ve bir türkü doldurur kulaklarınızı:

“Annaçtaki karlı dağı yarsalar,
İçindeki gonca gülü derseler.”

Kuşlar da insanlar gibi aceleci, tedbirsiz, yarınlara kaygısızdır oralarda. Daha hiç kış gelmeyecekmiş gibi yuvalarını didip dökülürler ortalığa. Bir velvele, bir cümbüş, sanırsınız ki her akşam periler düğün kuruyor.

Ellerin yaşadığı memleketlerde yaz nasıl olur, daha çok anlatırım ama ben söze bunun için başlamadım ki... İstanbul'daki üç ay kış olmayan mevsimden söz edecektim. İstanbullu hemşehrilerim her ne kadar bu mevsime yaz deseler de görüyorsunuz inadına ben demiyorum. Demeyeceğim de... Allah aşkına siz hak verin nasıl diyeyim:

Medeni şehir namıyla bilinen İstanbul gibi koca ülkede bakmışsınız bir zaman geldi, haydut kılıklı birileri çıktı, cadde sokak, çarşı pazar efelenip duruyor. Yumruk kadar çilekler, elma büyüklüğünde kayısılar, ama onlara inat avucunuza sığsın diye küçüle küçüle çocuk başı kadar kalmış karpuzlar önünüze dikilip haraç topluyorlar. Sorsanız; çilek Bursa'dan, kayısı Malatya'dan, karpuz Tekirdağ'dan geldiğini söyleyecek. Dayıoğlu, teyzekızı gibi yakınlaşacaklar size... Yalan oğlu yalan! Ömürlerinde ne oralara gitmişler, ne de rüyalarında görmüşlerdir. İnsanın gücü yetse de 5 tonluk bir kamyon çileği ezip, bir çay bardağı suyun çıkmadığını gözüyle görse. Köyden geldik ya, gözü küllüyüz ya, kendilerinin Bursalı, Malatyalı, Tekirdağlı olduklarına inandıracaklar bizi.

Ben onlara kanmaya kanmam da korkumdan sesimi çıkaramıyorum. Çok söz hayvan yüküdür, demişler. Üzerime lazım olmayan lâflar edip niye başıma iş açayım? Biraz da işime geliyor. Ne gibi dersiniz; ben yevmiyeli işçiyim, saatte çok bakarım, saatin akrebi yelkovanıyla döner dururum akşama kadar. Aydan yıldan bana ne? Ay yıl dediğin uzun ki uzun, git git bitmiyor. Rahmetli Dedem, "Uzak yeri urgan ile ölçme." derdi. Bana mı kaldı ayların peşine düşmek? İşte bu kaya parçası gibi çilekleri, sıtma ilacı gibi acı kayısıları çarşı pazarda görünce anlıyorum ki; nisan vurup

gitmiş, durup dinlenmeden çomağıyla kıcımızı döğen haziran da daha gelmemiş. Demek ki Mayısın ta göbeğindeyiz.

Ah gülüm ah! Doğu büyüdüğümüz coğrafyalardan İstanbul'a gelirken "Ne olur ne olmaz belki kahrımızı çekecek adam buluruz" diyerek bir tutam nazımızı yanımızda getirdik. Kimi zaman şehre küsmemiz, şehrin bir yanına sırtımızı dönüp oturmamız bundandır. Belki türkülerimize eşlik eder diye iki teli kırık sazımızı da getirdik. Herkesin sözü kendi yüreğinin sesidir. O yüzden yüreğimizle birlikte az buçuk sözümüzü de getirdik. Ama kışımızı yazımızı yanımızda İstanbul'a getiremedik.

Nisan, mayıs gelip geçiyor da bu İstanbul'da gök gürlemiyor anam bacım! Gök gürlemediği için korkup siniyoruz. Niye korkuyoruz? Dalından kopmuş elma gibi güneş yuvarlanıp üstümüze düşmeye kalksa bir mor bulut önüne çıkıp da çarşaf gibi serilmez, başımız yarılır diye korkuyoruz. Gök gürlemeyen yerde hiç şimşek çakar mı, kim görmüş? Yüreklere alarm düşürecek ne doğal bir ses ne de kıpır kıpır bir ışık var ortalıkta. Ara ki bulasın... Varsa yoksa pat pat öten egzoz gürültüsüyle ikide bir şaşırıp da kırmızıda yürüyüp yeşilde durduğumuz trafik ışıkları. Arabaların kornaları bunların hepsini toplayıp getiriyor yelek cebimize sokuyor. Yeleğimiz bir ağırlaşıyor, daha imkânı mı var şehrin yüzüne çıkmaya, derin göllere daldırır gibi bizi sokakların içine gömüyor.

Hani bildiğimiz zincir vardır, halka halkaya ilişir uzar da uzar. Art arda, koyun koyuna sıralanırlar. Bir halkadan bir halkaya geçilir. Bazı geniş evler vardır, odadan odaya geçilir. Ne bileyim, bir sokaktan başka bir sokağa geçilir. Bir mevsim yaşanır sonra diğer mevsime geçilir değil mi? Usül budur.